

Brussel, 20 november 2025
(OR. en)

15717/25

VETER 121
AGRILEG 182
PHARM 170
MI 934

BEGELEIDENDE NOTA

van:	de secretaris-generaal van de Europese Commissie, ondertekend door mevrouw Martine DEPREZ, directeur
ingekomen:	19 november 2025
aan:	mevrouw Thérèse BLANCHET, secretaris-generaal van de Raad van de Europese Unie
nr. Comdoc.:	COM(2025) 699 final
Betreft:	VERSLAG VAN DE COMMISSIE AAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD over de beoordeling door de Commissie van de situatie wat betreft de behandeling met diergeneesmiddelen van paardachtigen en hun uitsluiting van de voedselketen, waaronder met betrekking tot de invoer van paardachtigen uit derde landen

De delegaties vinden hierbij document COM(2025) 699 final.

Bijlage: COM(2025) 699 final

Brussel, 19.11.2025
COM(2025) 699 final

**VERSLAG VAN DE COMMISSIE AAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE
RAAD**

**over de beoordeling door de Commissie van de situatie wat betreft de behandeling met
diergeneesmiddelen van paardachtigen en hun uitsluiting van de voedselketen,
waaronder met betrekking tot de invoer van paardachtigen uit derde landen**

1. INLEIDING

Met dit verslag wordt voldaan aan de verplichting van de Commissie uit hoofde van artikel 158 van Verordening (EU) 2019/6 van het Europees Parlement en de Raad betreffende diergeneesmiddelen¹ (de verordening diergeneesmiddelen) om de situatie met betrekking tot de behandeling van paardachtigen (bv. paarden, ezels, muil dieren enz.) met geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik (diergeneesmiddelen) en hun uitsluiting uit de voedselketen, ook wat de invoer van paardachtigen uit derde landen betreft, te beoordelen.

Het verslag bevat ook de conclusies van de Commissie over de mogelijke maatregelen die moeten worden genomen om de huidige situatie te verbeteren en de mogelijke gevolgen daarvan voor de volksgezondheid, het dierenwelzijn, het frauderisico en een gelijk speelveld met derde landen.

2. ACHTERGROND

Volgens de EU-wetgeving² worden paardachtigen (ook bekend als “eenhoevigen”) beschouwd als voedselproducerende dieren³. Om de volksgezondheid te beschermen, moeten paardachtigen onherroepelijk van de voedselketen worden uitgesloten⁴ als zij zijn behandeld met geneesmiddelen die werkzame stoffen bevatten die verboden zijn voor gebruik bij voedselproducerende dieren⁵ of die niet zijn toegestaan op grond van Verordening (EG) nr. 470/2009⁶ (de MRL-verordening). Het slachten van voedselproducerende paardachtigen moet zes maanden worden uitgesteld wanneer aan deze paardachtigen stoffen zijn toegediend die zijn opgenomen in de lijst van essentiële stoffen voor de behandeling van

¹ Verordening (EU) 2019/6 van het Europees Parlement en de Raad van 11 december 2018 betreffende diergeneesmiddelen en tot intrekking van Richtlijn 2001/82/EG (PB L 4 van 7.1.2019, blz. 43, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2019/6/OJ>).

² Uitvoeringsverordening (EU) 2021/963 van de Commissie van 10 juni 2021 tot vaststelling van bepalingen ter uitvoering van de Verordeningen (EU) 2016/429, (EU) 2016/1012 en (EU) 2019/6 van het Europees Parlement en de Raad wat betreft de identificatie en registratie van paardachtigen en tot vaststelling van modelidentificatiedocumenten voor die dieren, artikel 38 (PB L 213 van 16.6.2021, blz. 3, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_impl/2021/963/OJ).

³ Verordening (EU) 2019/6, artikel 4, punt 38.

⁴ Uitvoeringsverordening (EU) 2021/963 van de Commissie, artikelen 38 tot en met 42.

⁵ Richtlijn 96/22/EG van de Raad van 29 april 1996 betreffende het verbod op het gebruik, in de veehouderij, van bepaalde stoffen met hormonale werking en van bepaalde stoffen met thyreostatische werking, alsmede van β -agonisten en tot intrekking van de Richtlijnen 81/602/EEG, 88/146/EEG en 88/299/EEG (PB L 125 van 23.5.1996, blz. 3, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/1996/22/OJ>), gelezen in combinatie met bijlage I, tabel 2 van Verordening (EU) nr. 37/2010 van de Commissie van 22 december 2009 betreffende farmacologisch werkzame stoffen en de indeling daarvan op basis van maximumwaarden voor residuen in levensmiddelen van dierlijke oorsprong (PB L 15 van 20.1.2010, blz. 1, ELI: [http://data.europa.eu/eli/reg/2010/37\(1\)/oj](http://data.europa.eu/eli/reg/2010/37(1)/oj)).

⁶ Verordening (EG) nr. 470/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 6 mei 2009 tot vaststelling van communautaire procedures voor het vaststellen van grenswaarden voor residuen van farmacologisch werkzame stoffen in levensmiddelen van dierlijke oorsprong, tot intrekking van Verordening (EEG) nr. 2377/90 van de Raad en tot wijziging van Richtlijn 2001/82/EG van het Europees Parlement en de Raad en van Verordening (EG) nr. 726/2004 van het Europees Parlement en de Raad (PB L 152 van 16.6.2009, blz. 11, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2009/470/OJ>).

paardachtigen⁷ (de lijst van essentiële stoffen — ESL). Onder bepaalde voorwaarden kunnen diergeneesmiddelen die voor andere diersoorten zijn toegelaten of geneesmiddelen voor menselijk gebruik aan voedselproducerende paardachtigen worden toegediend wanneer er voor een bepaalde indicatie geen product is toegelaten of op de markt beschikbaar is⁸.

Volgens de huidige regels⁹ kan alleen de verantwoordelijke dierenarts of de bevoegde autoriteit (BA) paardachtigen uitsluiten van de voedselketen. Veel dieren die in de EU worden gefokt en opgefokt en in de voedselketen belanden, zijn voormalige gezelschaps-, sport- of fokdieren. De maatschappelijke perceptie van paardachtigen als gezelschaps-, sport- of fokdieren en voedselproducerende dieren vormt vaak een uitdaging voor de uitvoering van wettelijke voorschriften met betrekking tot de risico's voor de voedselveiligheid in verband met hun behandeling met geneesmiddelen.

In het algemeen is de markt voor diergeneesmiddelen verdeeld over voedselproducerende dieren en gezelschapsdieren; beide sectoren moeten voorzien in de behandelingsbehoeften van veel soorten. Dit leidt tot een versnipperde markt¹⁰. Voor veehouders moet de behandeling van dieren kosteneffectief zijn. Bovendien is gebleken dat overwegingen van de diergezondheidsindustrie over het rendement van investeringen en de kosten van het op de markt houden van een diergeneesmiddel de ontwikkeling van nieuwe diergeneesmiddelen ontmoedigen. Deze situatie heeft grotere gevolgen voor geneesmiddelen voor minder voorkomende indicaties en voor diersoorten met een lager populatieniveau. De kosten voor het verstrekken van de vereiste gegevens voor de vaststelling van maximumwaarden voor residuen (MRL's) voor de werkzame stof in een diergeneesmiddel kunnen bijvoorbeeld geen rechtvaardiging vormen voor het rendement op de verkoop van dat product in het geval van voedselproducerende paardachtigen.

Een van de doelstellingen van de verordening diergeneesmiddelen, die in januari 2022 van toepassing is geworden, is de beschikbaarheid van diergeneesmiddelen te vergroten en tegelijkertijd het hoogste niveau van bescherming van de volksgezondheid, de diergezondheid en het milieu te waarborgen. De verordening diergeneesmiddelen bevat specifieke bepalingen om de beschikbaarheid van geneeskundige behandelingen voor paardachtigen te vergroten en zo hun gezondheid en welzijn te verbeteren en tegelijkertijd de volksgezondheid te beschermen.

Sommige bepalingen zijn algemener en zijn bedoeld om de toelating van diergeneesmiddelen voor beperkte markten¹¹, zoals voor paardachtigen, te stimuleren¹². Onder bepaalde

⁷ Uitvoeringsverordening (EU) 2025/901 van de Commissie van 19 mei 2025 tot vaststelling van een lijst van stoffen die essentieel zijn voor de behandeling van paardachtigen of die klinische toegevoegde waarde bieden in vergelijking met andere beschikbare behandelingsmogelijkheden voor paardachtigen en waarvoor de wachttijd voor paardachtigen zes maanden bedraagt (PB L, 2025/901, 20.5.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_impl/2025/901/OJ) en Verordening (EG) nr. 1950/2006 van de Commissie van 13 december 2006 tot vaststelling, overeenkomstig Richtlijn 2001/82/EG van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van een communautair wetboek betreffende geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik, van een lijst van stoffen die essentieel zijn voor de behandeling van paardachtigen (PB L 367 van 22.12.2006, blz. 33, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2006/1950/OJ>), zoals gewijzigd.

⁸ Verordening (EU) 2019/6, artikel 113 in combinatie met artikel 115.

⁹ Uitvoeringsverordening (EU) 2021/963 van de Commissie, artikel 38.

¹⁰ Werkdocument van de diensten van de Commissie — Effectbeoordeling bij het voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad betreffende diergeneesmiddelen (SWD/2014/0273 final).

¹¹ Ibid., artikel 4, punt 29.

¹² Verordening (EU) 2019/6, artikel 23 (mogelijkheid om een aanvraag in te dienen voor beperkte markten zonder bepaalde documentatie te verstrekken) of de artikelen 39 en 40 (bv. 14 jaar initiële gegevensbescherming).

voorwaarden staat de verordening diergeneesmiddelen ook het gebruik van geneesmiddelen toe buiten de voorwaarden van de vergunning voor het in de handel brengen¹³, het zogenaamde “cascadegebruik”. Deze voorwaarden zijn specifiek voor voedselproducerende dieren en voor niet-voedselproducerende dieren (zoals paardachtigen die van de voedselketen zijn uitgesloten). Om de beschikbaarheid van geneesmiddelen voor voedselproducerende paardachtigen te vergroten, voorziet de verordening diergeneesmiddelen ook in de vaststelling van een lijst¹⁴ van stoffen die essentieel zijn voor de behandeling van paardachtigen of die klinische toegevoegde waarde bieden in vergelijking met andere behandelingsmogelijkheden voor paardachtigen en waarvoor de wachttijd zes maanden bedraagt.

Om de traceerbaarheid en betrouwbare uitsluiting van de voedselketen te waarborgen, moeten paardachtigen in de EU op de volgende manieren worden geïdentificeerd¹⁵: een unieke code, een fysiek identificatiemiddel (injecteerbare transponder of oormerk)¹⁶ en een uniek, levenslang geldig identificatiedocument (ook wel “paspoort” genoemd)¹⁷. In het algemeen moeten paardachtigen worden geïdentificeerd binnen een door de lidstaat te bepalen termijn en voordat zij de leeftijd van twaalf maanden bereiken of voordat het dier de inrichting waar het is geboren, verlaat voor een periode van meer dan dertig dagen¹⁸. Vertragingen bij de identificatie en het verlies van het paspoort of de fysieke identificatie van de dieren moeten ertoe leiden dat zij van de voedselketen worden uitgesloten¹⁹, tenzij de marktdeelnemer genoegzaam kan bewijzen dat de status van de paardachtige als bestemd voor de slacht voor menselijke consumptie niet door een medische behandeling in gevaar is gebracht²⁰. Het paspoort bevat ook informatie over de vraag of een individuele paardachtige is uitgesloten van de slacht voor menselijke consumptie of een geneeskundige behandeling heeft ondergaan met stoffen op de ESL²¹. De lidstaten moeten gegevensbestanden opzetten en bijhouden²² met de unieke code, de identificatiecode

¹³ Ibid., artikelen 112, 113 en 115.

¹⁴ Ibid., artikel 115, lid 5, en Uitvoeringsverordening (EU) 2025/901 van de Commissie. Verordening (EG) nr. 1950/2006 van de Commissie, zoals gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 122/2013, is van toepassing tot 21 mei 2027.

¹⁵ Verordening (EU) 2016/429 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende overdraagbare dierziekten en tot wijziging en intrekking van bepaalde handelingen op het gebied van diergezondheid, artikel 114, lid 1 (PB L 84 van 31.3.2016, blz. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2016/429/OJ>).

¹⁶ Gedelegeerde Verordening (EU) 2019/2035 van de Commissie van 28 juni 2019 tot aanvulling van Verordening (EU) 2016/429 van het Europees Parlement en de Raad wat betreft regels voor inrichtingen waar landdieren worden gehouden en broederijen, alsmede voor de traceerbaarheid van bepaalde gehouden landdieren en broedeieren, artikelen 58 en 59 (PB L 314 van 5.12.2019, blz. 115, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_del/2019/2035/OJ), zoals gewijzigd.

¹⁷ Uitvoeringsverordening (EU) 2021/963 van de Commissie.

¹⁸ Ibid., artikel 21.

¹⁹ Ibid., artikel 25, lid 1, en lid 2, punt d).

²⁰ Ibid., artikel 38, lid 2, punt b).

²¹ Gedelegeerde Verordening (EU) 2021/577 van de Commissie van 29 januari 2021 tot aanvulling van Verordening (EU) 2019/6 van het Europees Parlement en de Raad ten aanzien van de inhoud en de vorm van de gegevens die noodzakelijk zijn voor de toepassing van artikel 112, lid 4, en artikel 115, lid 5, en die vervat moeten zijn in het unieke, levenslang geldige identificatiedocument bedoeld in artikel 8, lid 4, van die verordening (PB L 123 van 9.4.2021, blz. 3, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_del/2021/577/OJ).

²² Verordening (EU) 2016/429, artikel 109.

van de transponder en de gegevens van het paspoort en van het dier²³, alsook informatie over de status van het dier met betrekking tot de voedselketen²⁴ (“voedselketenstatus”).

Het beheer van paardachtigen die van de voedselketen zijn uitgesloten, kan een uitdaging vormen wanneer het houden ervan niet langer gewenst of mogelijk is voor de eigenaars ervan. Aangezien die dieren van de voedselketen zijn uitgesloten, moeten zij worden gehouden totdat zij sterven of worden geëuthanaseerd. In sommige lidstaten kunnen zij echter niet zonder redelijke reden worden geëuthanaseerd. In sommige gevallen kan de prijs van euthanasie en destructie voor eigenaars onbetaalbaar zijn. Daarom doet zich het probleem voor dat sommige paardachtigen geen behandeling krijgen om te voorkomen dat zij van de voedselketen worden uitgesloten, en als zij van de voedselketen worden uitgesloten, worden verwaarloosd of aan hun lot worden overgelaten. Beide situaties zouden ernstige problemen voor de gezondheid en het welzijn van dieren met zich meebrengen. In bedrijven die zich vooral bezighouden met de productie van vlees van paardachtigen — ondanks hun relatief geringe aantal in Europa — leidt uitsluiting van de voedselketen ertoe dat paardachtigen geen enkele waarde hebben. Over het algemeen scheppen deze factoren omstandigheden die illegale en frauduleuze praktijken kunnen stimuleren, zoals blijkt uit eerdere en recentere gevallen²⁵. Hierbij kan het gaan om het manipuleren van het paspoort, het niet uitsluiten van paardachtigen uit de voedselketen na behandeling met geneesmiddelen die niet zijn toegestaan voor voedselproducerende dieren, het niet registreren van de behandelingen met dergelijke geneesmiddelen, en vervalsing van de identificatie van paardachtigen. Dit alles zou kunnen leiden tot het slachten van paardachtigen die van de voedselketen hadden moeten worden uitgesloten.

De in Gedelegeerde Verordening (EU) 2022/2292 van de Commissie²⁶ vastgestelde voorschriften voor de binnenkomst in de EU zijn onder meer van toepassing op voedselproducerende paardachtigen en hun producten. Dat wil zeggen dat voor de slacht voor menselijke consumptie bestemde paardachtigen die zijn behandeld met de krachtens Richtlijn 96/22/EG verboden stoffen, met de verboden stoffen in tabel 2 van de bijlage bij Verordening (EU) nr. 37/2010 van de Commissie of met stoffen die niet zijn opgenomen in tabel 1 van die verordening, of vlees van dergelijke paardachtigen die in derde landen zijn

²³ Gedelegeerde Verordening (EU) 2019/2035 van de Commissie van 28 juni 2019 tot aanvulling van Verordening (EU) 2016/429 van het Europees Parlement en de Raad wat betreft regels voor inrichtingen waar landdieren worden gehouden en broederijen, alsmede voor de traceerbaarheid van bepaalde gehouden landdieren en broedeieren, artikel 64 (PB L 314 van 5.12.2019, blz. 115, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_del/2019/2035/OJ), zoals gewijzigd.

²⁴ Uitvoeringsverordening (EU) 2021/963 van de Commissie, artikel 6, lid 1, en artikel 7, lid 2, punt c).

²⁵ Verslag van professor Paddy Wall over de identificatie, registratie en traceerbaarheid van paardachtigen in Ierland, [hier](#) beschikbaar.

²⁶ Gedelegeerde Verordening (EU) 2022/2292 van de Commissie van 6 september 2022 tot aanvulling van Verordening (EU) 2017/625 van het Europees Parlement en de Raad wat betreft voorwaarden voor de binnenkomst in de Unie van zendingen van voedselproducerende dieren en bepaalde voor menselijke consumptie bestemde goederen (PB L 304 van 24.11.2022, blz. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_del/2022/2292/OJ).

geslacht, de EU niet mogen binnenkomen. Momenteel mogen slechts enkele landen levende paardachtigen naar de EU²⁷ of vlees van paardachtigen²⁸ uitvoeren.

Om het tussen 2018 en 2022 verzamelde bewijsmateriaal over de huidige situatie te verzamelen en te analyseren, heeft de Commissie een contractant aangesteld om een studie (“de studie”) uit te voeren. In zijn verslag²⁹ heeft de contractant verschillende onderzoeksvragen onderzocht, gekeken naar de door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten en belanghebbenden voorgestelde maatregelen om de huidige situatie te verbeteren, en de mogelijke gevolgen van die maatregelen voor de volksgezondheid, het dierenwelzijn, het frauderisico en een gelijk speelveld met derde landen beoordeeld. Voor de uitvoering van de studie heeft de contractant een literatuuronderzoek uitgevoerd, de bronnen van relevant bewijsmateriaal geïdentificeerd en een raadplegingsstrategie ontwikkeld. In een tweede fase verzamelde de contractant gegevens en adviezen van relevante bevoegde autoriteiten en belanghebbenden en analyseerde hij de beschikbare informatie.

3. EVALUATIE VAN DE HUIDIGE SITUATIE

Aangezien de bevoegde autoriteiten en belanghebbenden voor een aantal onderzoeksvragen over zeer beperkte of geen gegevens beschikten, kon de contractant niet tot geldige en representatieve conclusies op EU-niveau komen. Lacunes omvatten onder meer nauwkeurige gegevens over de redenen voor uitsluiting uit de voedselketen, het toepassen van euthanasie als gevolg van uitsluiting uit de voedselketen, of het percentage dieren dat buiten de voorwaarden van de vergunning voor het in de handel brengen (VHB) is behandeld met diergeneesmiddelen in de observatieperiode 2018-2022. De onderstaande beoordeling is gericht op het kernonderwerp van artikel 158 van de verordening diergeneesmiddelen, namelijk de behandeling met geneesmiddelen van paardachtigen en hun uitsluiting uit de voedselketen, ook wat de invoer van paardachtigen uit derde landen betreft.

Het aandeel paardachtigen dat van de voedselketen is uitgesloten, verschilt aanzienlijk van lidstaat tot lidstaat, variërend van 5 tot 95 %. In sommige lidstaten met een groter aantal dieren varieert het aandeel van 6 tot 60 %. Nauwkeurige informatie over de redenen voor uitsluiting is niet algemeen beschikbaar. Dit maakt het moeilijk te concluderen of uitsluiting op grond van een diergeneeskundige behandeling of op grond van een besluit van de bevoegde autoriteiten (bv. late identificatie, of duplicatie of vervanging van paspoorten) waarschijnlijker is. Dit is een belangrijk aspect, aangezien de onderliggende oorzaken die tot uitsluiting leiden en de mogelijke maatregelen om dit te voorkomen, verschillend kunnen zijn.

²⁷ Uitvoeringsverordening (EU) 2021/404 van de Commissie van 24 maart 2021 tot vaststelling van de lijsten van derde landen en gebieden of zones daarvan waaruit de binnenkomst in de Unie van dieren, levende producten en producten van dierlijke oorsprong is toegestaan overeenkomstig Verordening (EU) 2016/429 van het Europees Parlement en de Raad (PB L 114 van 31.3.2021, blz. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_impl/2021/404/OJ).

²⁸ Uitvoeringsverordening (EU) 2021/405 van de Commissie van 24 maart 2021 tot vaststelling van de lijsten van derde landen of regio's daarvan waaruit de binnenkomst in de Unie van bepaalde voor menselijke consumptie bestemde dieren en goederen is toegestaan overeenkomstig Verordening (EU) 2017/625 van het Europees Parlement en de Raad (PB L 114 van 31.3.2021, blz. 118, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_impl/2021/405/OJ).

²⁹ OPERA Srl, *Study on the situation as regards the medicinal treatment of animals of the equine species and their exclusion from the food chain - Final Report*, EW-01-25-072-EN-N, Europese Unie, Luxemburg, 2025, ISBN 978-92-68-28492-6, doi:10.2875/8634652, beschikbaar op <http://data.europa.eu/doi/10.2875/8634652>.

Wat de uitsluiting van paardachtigen uit de voedselketen als gevolg van geneeskundige behandeling betreft, is de belangrijkste onderliggende oorzaak het gebrek aan geneesmiddelen waardoor het behandelde dier in de voedselketen zou kunnen blijven.

De studie bevat adviezen over de beperkingen op de ontwikkeling en toelating van nieuwe diergeneesmiddelen voor voedselproducerende paardachtigen, waaronder de relatief kleine paardenmarkt in verhouding tot de dure VHB-procedures. Dit wordt nog verergerd door het ongebruikelijke karakter van sommige indicaties bij paardachtigen en de kosten van het verstrekken van de vereiste gegevens voor de vaststelling van MRL's, voor de vaststelling van de wachttijd van het specifieke diergeneesmiddel en voor het op de markt houden van dat diergeneesmiddel. Voor de bepalingen in de EU-wetgeving die erop gericht zijn de beschikbaarheid van geneesmiddelen voor voedselproducerende paardachtigen te stimuleren, is gebleken dat de extrapolatie van MRL's in het kader van de MRL-verordening beperkte hulp biedt, aangezien de kosten van de studies naar de wachttijd voor de specifieke diergeneesmiddelen de belangrijkste beperkende factor zijn. Er is meer tijd nodig om het effect te beoordelen van de nieuwe bepalingen in de verordening diergeneesmiddelen die gericht zijn op het stimuleren van de beschikbaarheid van geneesmiddelen (bv. indiening van aanvragen voor beperkte markten)³⁰.

In de studie konden geen gegevens worden verstrekt over het percentage dieren die waren behandeld met een diergeneesmiddel waarvoor uitsluiting van de voedselketen nodig was, met een stof op de ESL of met geneesmiddelen die buiten de voorwaarden van hun VHB's worden gebruikt. Er werd echter gemeld dat het vaak voorkwam dat, wanneer toegelaten diergeneesmiddelen die in andere lidstaten beschikbaar zijn op grond van artikel 113 van de verordening diergeneesmiddelen vereist zijn, de urgentie van de behandeling er vaak toe leidt dat geneesmiddelen worden gebruikt, waardoor het dier van de voedselketen wordt uitgesloten.

In de studie werd ook vastgesteld dat een algemeen gebrek aan kennis, misverstanden of veronachtzaming van complexe regelgeving, wetsteksten en richtsnoeren inzake het gebruik van diergeneesmiddelen onder dierenartsen en houders van paardachtigen bijdragen tot de uitsluiting van paardachtigen uit de voedselketen. Dit omvat onder meer een gebrek aan inzicht in wat onder het gebruik van diergeneesmiddelen wordt verstaan buiten de voorwaarden van de VHB overeenkomstig artikel 112, lid 4, of artikel 113 van de verordening diergeneesmiddelen vergeleken met het zogenaamde "off-labelgebruik", dat niet is toegestaan op grond van de EU-wetgeving.

Dierenwelzijnskwesties in verband met uitsluiting uit de voedselketen, bijvoorbeeld dieren die aan hun lot worden overgelaten of worden geëuthanaseerd, lijken vrij zeldzaam. Dergelijke problemen lijken echter vaker voor te komen voor paardachtigen die bestemd zijn voor de vleesproductie, die vaak niet optimaal worden behandeld om te voorkomen dat zij van de voedselketen worden uitgesloten. Dit leidt tot een negatief effect op de gezondheid en het welzijn van deze dieren.

Het uitsluiten van paardachtigen uit de voedselketen kan leiden tot frauduleuze activiteiten op het gebied van identificatie en traceerbaarheid van documenten om uitgesloten dieren illegaal opnieuw in de voedselketen te brengen. Uit gegevens van het EU-netwerk voor waarschuwingen en samenwerking zijn tussen 2018 en 2024 zestig gevallen van een dergelijke

³⁰ Volgens de informatie op [de website van het EMA](#) zijn sinds de inwerkingtreding van de verordening diergeneesmiddelen in totaal 17 voor paardachtigen bestemde diergeneesmiddelen beoordeeld op geschiktheid om in aanmerking te worden genomen op grond van artikel 23, waarbij 10 producten werden beschouwd als in aanmerking komend.

herintroductie in de EU vastgesteld. Naast dierenwelzijnsoverwegingen kunnen dergelijke frauduleuze activiteiten tot bezorgdheid voor de volksgezondheid leiden, aangezien uitgesloten dieren mogelijk zijn behandeld met verboden stoffen waarvoor geen veilige MRL kan worden vastgesteld (d.w.z. er kan geen veilige wachttijd worden vastgesteld). Meer in het algemeen hebben deze frauduleuze activiteiten een negatief en oneerlijk effect op de reputatie van houders van dieren en exploitanten van levensmiddelenbedrijven die wel de EU-wetgeving naleven.

Uit de studie bleek dat de bestaande controlemechanismen frauduleuze activiteiten en gevallen van niet-naleving van de EU-regels hebben kunnen opsporen. Er werd echter ook vastgesteld dat er ruimte is voor verbetering op het gebied van samenwerking en coördinatie tussen de betrokken bevoegde autoriteiten, het opzetten van klokkenluidersprocedures en versterkte controleactiviteiten om vroegtijdige opsporing en passende opvolging van die frauduleuze activiteit te vergemakkelijken. In de studie werd ook gewezen op een aantal maatregelen om de samenwerking te verbeteren, met name de uitwisseling van informatie in de nationale gegevensbanken van de lidstaten tussen bevoegde autoriteiten en met exploitanten van paardachtigen, en een betere communicatie met belanghebbenden.

Met betrekking tot de invoer uit derde landen van voedselproducerende paardachtigen of de producten daarvan in de EU vond tijdens de observatieperiode geen invoer van voor de slacht bestemde levende dieren plaats. Uit gegevens blijkt dat in 2022 bijna 14 000 ton van het in de EU verhandelde vlees werd ingevoerd en dat Argentinië, net als de voorgaande jaren, de belangrijkste exporteur was, gevolgd door Uruguay, Canada, Australië en het Verenigd Koninkrijk. Tijdens de onderzoeksperiode werd een dalende trend waargenomen in ton vlees dat werd ingevoerd uit derde landen, met name uit Canada en Australië.

In de meest recente auditverslagen van de Commissie³¹ werd aanbevolen dat er robuustere systemen en striktere handhaving van de regelgeving in derde landen nodig zijn om de doeltreffendheid van de traceerbaarheid van dieren te vergroten. Deze maatregelen zouden het mogelijk maken eventuele problemen op te sporen en te volgen en er tegelijkertijd voor te zorgen dat dieren die met bepaalde diergeneesmiddelen zijn behandeld, niet voor menselijke consumptie bestemd worden.

Tot slot signaleert de studie discrepanties tussen de invoervoorschriften van Gedelegeerde Verordening (EU) 2022/2292 van de Commissie en Richtlijn 96/22/EG van de Raad en de verklaring in de officiële invoercertificaten (waarvoor momenteel een verklaring van overeenstemming voor een periode van zes maanden vóór het slachten vereist is). Dit leidt tot een ongelijk speelveld.

4. BEOORDELING VAN DE STANDPUNTEN VAN BELANGHEBBENDEN EN BEVOEGDE AUTORITEITEN OVER MOGELIJKE EU-MAATREGELEN OM DE HUIDIGE SITUATIE TE VERBETEREN

In de studie werden suggesties van nationale bevoegde autoriteiten en relevante belanghebbenden verzameld over maatregelen die volgens hen zouden bijdragen tot verbetering van de huidige situatie. De suggesties kunnen in vier categorieën worden ingedeeld: i) maatregelen die reeds in huidige EU-wetgeving aan de orde zijn gesteld (waardoor dus geen verdere beoordeling nodig is); ii) maatregelen die in uitvoering waren; iii) maatregelen die binnen het huidige rechtskader van de EU kunnen worden uitgevoerd, en iv) maatregelen die

³¹ Zie de auditverslagen voor Uruguay [DG\(SANTE\)2018-6457](#) en [DG\(SANTE\) 2022-7448](#); Canada [DG\(SANTE\)2018-6458](#); Argentinië [DG\(SANTE\)2018-6459](#) en [DG\(SANTE\) 2022-7442](#); en Australië [DG\(SANTE\)2019-6653](#) en [DG\(SANTE\) 2019-6679](#).

wijzigingen in de desbetreffende EU-wetgeving vereisen. In de studie werden deze suggesties beoordeeld op basis van de mogelijke gevolgen ervan voor de volksgezondheid, het dierenwelzijn, het frauderisico en een gelijk speelveld met derde landen.

Volgens de beoordeling zullen de meeste voorgestelde maatregelen die binnen het huidige rechtskader zijn uitgevoerd of kunnen worden uitgevoerd, de gezondheid en het welzijn van voedselproducerende paardachtigen verbeteren, waardoor meer dieren legaal in de voedselketen kunnen blijven. Dit zou vervolgens het risico verkleinen dat geen behandeling wordt uitgevoerd om uitsluiting uit de voedselketen te voorkomen en zou het daarmee gepaard gaande welzijnsrisico verminderen dat dergelijke dieren aan hun lot worden overgelaten of verwaarloosd. Het verlagen van de uitsluitingspercentages zou ook de prikkel voor criminele activiteiten en fraude verminderen. De volksgezondheid zou ook gebaat zijn bij het verminderde risico dat uitgesloten dieren die zijn behandeld met verboden en niet-toegestane stoffen illegaal weer in de voedselketen terechtkomen.

4.1 Maatregelen die in uitvoering waren

4.1.1 Herziening van de ESL

De ESL is voor het laatst bijgewerkt in 2013. Overeenkomstig artikel 115, lid 5, van de verordening diergeneesmiddelen heeft de Commissie Uitvoeringsverordening (EU) 2025/901 van de Commissie vastgesteld. Deze verordening is gebaseerd op een wetenschappelijke evaluatie³² door het Europees Geneesmiddelenbureau. De bij Verordening (EU) 2025/901 vastgestelde nieuwe lijst voorziet in een reeks stoffen die tegemoetkomen aan therapeutische of diagnostische behoeften waarin momenteel niet door bestaande geneesmiddelen kan worden voorzien³³ of die een extra klinisch voordeel zullen opleveren in vergelijking met andere beschikbare opties.

4.2 Maatregelen die binnen het huidige rechtskader van de EU kunnen worden uitgevoerd

4.2.1 Het vergroten van de beschikbaarheid van diergeneesmiddelen voor voedselproducerende paardachtigen

Er zijn specifieke bepalingen in de MRL-verordening en in de verordening diergeneesmiddelen ingevoerd om de beschikbaarheid van toegelaten diergeneesmiddelen te vergroten en deze worden als zodanig beschouwd als belangrijke factoren om de huidige situatie te verbeteren. Deze bepalingen omvatten onder meer MRL-extrapolatie³⁴, de mogelijkheid VHB's te verlenen voor een beperkte markt³⁵, het verlengen van gegevensbeschermingstermijnen³⁶, de mogelijkheid meer dan één VHB voor een specifiek diergeneesmiddel te verlenen aan dezelfde houder van de VHB³⁷ enz. In de studie werd er

³² Wetenschappelijk advies op grond van artikel 115, lid 5, van Verordening (EU) 2019/6 met het oog op de vaststelling van een lijst van stoffen die essentieel zijn voor de behandeling van paardachtigen of die klinische toegevoegde waarde bieden in vergelijking met andere beschikbare behandelingsmogelijkheden voor paardachtigen en waarvoor de wachttijd voor paardachtigen zes maanden bedraagt (EMA/CVMP/159047/2023, 18 juli 2024), [hier](#) beschikbaar.

³³ Diergeneesmiddelen die zijn toegelaten voor voedselproducerende paardachtigen of de in artikel 113 van de verordening diergeneesmiddelen bedoelde geneesmiddelen.

³⁴ Verordening (EG) 470/2009, artikel 5.

³⁵ Verordening (EU) 2019/6, artikel 23.

³⁶ Ibid., artikelen 39 en 40.

³⁷ Ibid., overweging 54.

echter ook op gewezen dat extra tijd nodig is voor de toepassing van de genoemde bepalingen in de verordening diergeneesmiddelen, wil deze haar volle potentieel verwezenlijken.

Uit de studie bleek ook dat de beschikbaarheid van diergeneesmiddelen waarvoor in andere lidstaten reeds een vergunning is verleend, verder zou kunnen worden ondersteund door maatregelen zoals de vlotte uitvoering van de procedure voor vervolgerkenning³⁸ en de vaststelling van een aantrekkelijk vergoedingsbeleid dat de vergunnings- en onderhoudskosten van deze diergeneesmiddelen in de nieuwe beoogde lidstaat of lidstaten zou verlagen.

In de studie werden andere mogelijke maatregelen geïdentificeerd, zoals onderzoek of nieuwe modelleringsbenaderingen voor MRL's voor paardachtigen die door de EU worden gefinancierd/gesponsord. Financieringsmaatregelen voor individuele aanvragers moeten echter met de nodige voorzichtigheid worden benaderd, aangezien deze een verstoring van de markt zouden kunnen veroorzaken. Voorts ondersteunt de Commissie reeds de ontwikkeling van innovatieve instrumenten en methoden voor het beoordelen van de blootstelling aan chemische stoffen en het verminderen van dierproeven via door de EU gefinancierde instrumenten, zoals het partnerschap voor de beoordeling van de risico's van chemische stoffen (PARC)³⁹. Niettemin zouden financiële steun of andere maatregelen, zoals nauwere samenwerking op EU-niveau om klinische, empirisch onderbouwde gegevens te genereren, een gedeeltelijke bijdrage leveren. De kosten voor het verlenen van vergunningen voor de nieuwe diergeneesmiddelen (waarbij de kosten van de onderzoeken naar depletie van residuen die nodig zijn om een veilige wachttijd vast te stellen zeer hoog zijn), de onderhoudskosten ervan (bv. jaarlijkse vergoedingen, vergoedingen in verband met variaties die al dan niet een beoordeling vereisen) en het lage rendement van investeringen in verband met een beperkte markt vormen ook financiële uitdagingen voor ondernemingen, met name kmo's.

4.2.2. Verbetering van de kennis over beschikbare geneesmiddelen die bij voedselproducerende paardachtigen kunnen worden gebruikt

In de studie werd een aantal maatregelen vastgesteld die samenwerking vereisen tussen dierenartsen, belanghebbenden uit de sector, regelgevers en onderzoekers om kennis, beste praktijken en vooruitgang op het gebied van de behandeling van paardachtigen uit te wisselen, ook op internationaal niveau. Dit omvat de organisatie van conferenties, onderzoeksinitiatieven en het opzetten van onlinegegevensbanken. Het opstellen van behandelingsprotocollen met beschikbare diergeneesmiddelen en met essentiële stoffen kan zinvolle richtsnoeren bieden. Dit kan onder meer updates omvatten over wijzigingen in de relevante EU- of nationale wetgeving, zodat dierenartsen zich bewust worden van hun meest recente verplichtingen.

4.2.3. Versterking van de controles op het gebruik van diergeneesmiddelen in voedselproducerende paardachtigen

Een versterkte handhaving van de relevante wetgeving inzake het gebruik van geneesmiddelen in voedselproducerende paardachtigen zou voedsel fraude helpen verminderen en zo de volksgezondheid beschermen, en daarnaast een positief effect hebben

³⁸ Ibid., artikel 53.

³⁹ [Partnerschap voor de beoordeling van de risico's van chemische stoffen | PARC \(eu-parc.eu\)](https://eu-parc.eu).

op het dierenwelzijn. Uit de studie bleek dat er behoefte is aan een gecoördineerde aanpak tussen de betrokken bevoegde autoriteiten en hun afdelingen, zowel binnen als tussen de lidstaten, met een efficiënte uitwisseling van informatie en kennis. Om de controles op dit gebied te verbeteren, werd in de studie verwezen naar de huidige nationale veterinaire receptensystemen voor het verzamelen van gegevens over recepten. Om echter meer gedetailleerde informatie te krijgen over het voorschrijven en het gebruik van diergeneesmiddelen overeenkomstig de voedselketenstatus van de behandelde dieren, zou communicatie met de nationale identificatiegegevensbank vereist zijn.

4.2.4 Verbetering van de traceerbaarheid van paardachtigen

In de studie werden verschillende maatregelen geïdentificeerd om de traceerbaarheid te verbeteren, zoals i) het opzetten en gebruiken van een gemeenschappelijke EU-identificatiegegevensbank, ii) het verlenen van rechtstreekse toegang aan particuliere dierenartsen tot gegevensbanken zodat zij onmiddellijk veranderingen in de voedselketenstatus van de dieren kunnen registreren, en iii) de digitalisering van dierenpaspoorten. De doelstellingen die aan deze maatregelen ten grondslag liggen, kunnen echter worden bereikt door de huidige EU-wetgeving toe te passen.

Door bijvoorbeeld alleen leestoegang tot de nationale gegevensbank van de lidstaten te verlenen aan bevoegde autoriteiten van andere lidstaten (of, in voorkomend geval, gedelegeerde instanties in die lidstaten), zou het mogelijk zijn om een EU-breed onlinesysteem in te voeren waarbinnen bevoegde autoriteiten informatie kunnen inzien en uitwisselen over de identificatie van dieren, de voedselketenstatus en verplaatsingen. De verantwoordelijke dierenartsen zouden ook lees-schrijftoegang tot dat systeem kunnen krijgen om de meest actuele voedselketenstatus van een dier te verkrijgen en die status zo nodig bij te werken. Naast een standaard (papieren) versie kan ook een digitale vorm van het paspoort (plastic kaart, smartcard of digitale toepassing op draagbare elektronische apparaten) worden toegestaan. Tot slot zou de geplande maatregel om op nationaal niveau bewustmakingsgroepen in het leven te roepen die op de identificatie van dieren gericht zijn, kunnen worden gebundeld met andere maatregelen die gericht zijn op het verbeteren van de samenwerking binnen de nationale bevoegde autoriteiten en het vergroten van het bewustzijn onder dierenartsen en houders van dieren.

4.3 Maatregelen waarvoor wijzigingen in de EU-wetgeving moeten worden doorgevoerd

4.3.1. Een flexibeler gebruik van diergeneesmiddelen bevorderen

Volgens de studie hebben belanghebbenden verzocht om verdere afwijkingen van artikel 106, lid 1, van de verordening diergeneesmiddelen toe te staan, zodat diergeneesmiddelen kunnen worden gebruikt in overeenstemming met het meest recente wetenschappelijke advies, zelfs als dat advies niet in overeenstemming is met de samenvatting van de productkenmerken (SPC). Een voorbeeld hiervan is dat de dierenarts de dosis kan verlagen of verhogen, of de frequentie of de toedieningswijze kan wijzigen. Volgens de verordening diergeneesmiddelen is een afwijking van dat artikel voor voedselproducerende paardachtigen alleen mogelijk overeenkomstig artikel 113, gelezen in samenhang met artikel 115. Belanghebbenden zijn van mening dat het toestaan van een dergelijke flexibiliteit een beter beheer van ziekten of verwondingen bij dieren mogelijk zou maken en dierenartsen rechtszekerheid zou bieden bij de behandeling van die dieren. Aangezien de uitsluiting van de behandelde dieren uit de voedselketen echter alleen het

gevolg is van de werkzame stof in het gebruikte geneesmiddel, zou de voorgestelde flexibiliteit de huidige situatie niet verbeteren.

Afwijkingen van de SPC zouden echter betekenen dat diergeneesmiddelen worden gebruikt buiten de voorwaarden die zijn beoordeeld door de bevoegde autoriteiten die de VHB hebben verleend en die de kwaliteit, veiligheid en werkzaamheid van het betrokken diergeneesmiddel waarborgen. Dergelijke afwijkingen kunnen derhalve leiden tot bezorgdheid voor de volksgezondheid vanwege de mogelijke gevolgen van het gebruik van hogere doses of langere doseringsschema's voor de veiligheid van de toegestane wachttijden en de aanwezigheid van residuen in levensmiddelen. Bovendien is er een probleem voor de volksgezondheid in verband met resistentie tegen antimicrobiële stoffen (AMR). In dat verband zou elke afwijking van de SPC die leidt tot een lagere werkzaamheid van een bepaald diergeneesmiddel ook negatieve gevolgen hebben voor het welzijn van het behandelde dier.

4.3.2. Wijziging van de criteria voor uitsluiting uit de voedselketen

In de studie werd melding gemaakt van mogelijke maatregelen om de permanente uitsluiting uit de voedselketen weg te nemen, met inbegrip van een clause inzake tijdelijke wachttijden (bv. zes maanden tot één jaar) wanneer diergeneesmiddelen worden gebruikt die tot uitsluiting leiden, of om administratieve redenen, zoals late identificatie van het dier of de afgifte van een vervangend paspoort⁴⁰.

Volgens de studie voerden belanghebbenden aan dat een wachttijd van één jaar zou kunnen volstaan om bijna alle residuen van diergeneesmiddelen te bestrijken. De wachttijden moeten echter per geval worden berekend, rekening houdend met de volledige samenstelling van het diergeneesmiddel (bv. werkzame stof en hulpstoffen), de toedieningswijze en het doseringsschema. Met deze maatregel zouden dieren in de toekomst een breder scala aan diergeneeskundige behandelingen kunnen krijgen terwijl zij in de voedselketen blijven. Deze dieren mogen echter niet met verboden stoffen worden behandeld en er zou strikte monitoring nodig zijn om ervoor te zorgen dat de wachttijd in acht wordt genomen.

Volgens sommige belanghebbenden zou dit voorstel een gelijk speelveld creëren voor invoer uit derde landen. Een dergelijke maatregel zou echter leiden tot een gedifferentieerde behandeling van voedselproducerende paardachtigen in het kader van de EU-wetgeving, wat zou leiden tot een lager niveau van consumentenbescherming voor deze soort in vergelijking met andere diersoorten (bv. runderen, schapen, varkens, pluimvee enz.). Dit zou op zijn beurt de reputatie en de acceptatie van paardenvlees door de consument kunnen ondermijnen.

Dit voorstel zou kunnen bijdragen tot het aanpakken van bepaalde dierenwelzijnskwesties (bv. dieren die, om uitsluiting te voorkomen, niet de nodige behandeling krijgen) en tot een vermindering van het aantal uitgesloten dieren in de toekomst, waardoor wordt voorkomen dat zij illegaal opnieuw in de voedselketen worden gebracht. De verwijdering van de permanente uitsluiting uit de voedselketen en de opname van een clause inzake tijdelijke wachttijden zou echter niet kunnen worden toegepast op dieren die momenteel worden

⁴⁰ Tenzij de marktdeelnemer genoegzaam kan bewijzen dat de status van de paardachtige als bestemd voor de slacht voor menselijke consumptie niet door een medische behandeling in gevaar is gebracht.

uitgesloten, aangezien dit ertoe zou kunnen leiden dat dieren die met verboden stoffen zijn behandeld, opnieuw in de voedselketen terechtkomen.

4.3.3. *Systematische uitsluiting van paardachtigen uit de voedselketen*

Deze voorgestelde maatregel zou betrekking hebben op alle paardachtigen, met uitzondering van die welke specifiek voor de voedselproductie worden gefokt. Zoals in de studie is gemeld, zou het maken van onderscheid tussen vrijetijds-/wedstrijddieren en voedselproducerende dieren moeilijk zijn, aangezien een paardachtige gedurende zijn gehele levensduur niet in slechts één categorie kan worden ingedeeld. Daarom zou de invoering van een standaardcategorie “paardachtig gezelschapsdier” die het dier als veulen uit de voedselketen uitsluit, tot verschillende problemen leiden. De noodzaak van levenslang onderhoud kan gevolgen hebben voor het welzijn van dieren die een dure last worden en niet op een andere manier gebruikt kunnen worden, met onvoorspelbare gevolgen in termen van verwaarloosde of aan hun lot overgelaten dieren. Als gevolg daarvan zullen frauduleuze en criminele activiteiten die gericht zijn op het illegaal opnieuw in de voedselketen brengen van deze uitgesloten dieren waarschijnlijk toenemen. Dit zou vervolgens weer een duidelijk negatief effect hebben op de volksgezondheid, aangezien deze dieren mogelijk zijn behandeld met verboden stoffen waarvoor geen veilige MRL kan worden vastgesteld.

5. CONCLUSIES

De uitsluiting van paardachtigen uit de voedselketen als gevolg van geneeskundige behandeling is voornamelijk het gevolg van het gebrek aan geneesmiddelen waardoor het behandelde dier in de voedselketen zou kunnen blijven.

In dit verband zou samenwerking tussen alle belanghebbenden die bijdragen tot innovatie en de ontwikkeling van diergeneesmiddelen voor voedselproducerende paardachtigen (houders van dieren, dierenartsen, de academische wereld, de diergezondheidsindustrie en regelgevers) van cruciaal belang zijn om bestaande behoeften in kaart te brengen, prioriteit te geven aan onderzoek daarnaar, en de overdracht van technologie, productontwikkeling en de regelgevingsstappen die leiden tot de toelating en het op de markt houden van een diergeneesmiddel te vergemakkelijken.

Er zal meer tijd nodig zijn om het volledige potentieel van de verordening diergeneesmiddelen te verwezenlijken en de beschikbaarheid van geneesmiddelen te vergroten. De toenemende indiening van aanvragen voor de toelating van diergeneesmiddelen die in aanmerking komen voor beperkte markten zal hiertoe bijdragen. Een ruimere beschikbaarheid in de EU van diergeneesmiddelen die reeds in andere lidstaten zijn toegelaten, zou verder kunnen worden verbeterd door een soepele uitvoering van de procedure voor vervolgerkenning en de vaststelling van een aantrekkelijk vergoedingsbeleid dat de toelatings- en onderhoudskosten van deze producten in de nieuwe beoogde lidstaten zou verlagen. Bovendien zal de ESL ook helpen de beschikbaarheid van geneesmiddelen te vergroten door tegemoet te komen aan therapeutische of diagnostische behoeften waarin momenteel niet kan worden voorzien met geneesmiddelen die bij voedselproducerende paardachtigen kunnen worden gebruikt.

Dierenartsen spelen een sleutelrol bij het voorschrijven en gebruiken van diergeneesmiddelen overeenkomstig de EU- en nationale voorschriften. Dit omvat de uitsluiting van paardachtigen uit de voedselketen als gevolg van geneeskundige behandeling. Dierenartsen moeten als beroepsgroep, in nauwe samenwerking met de nationale bevoegde autoriteiten, blijven helpen

om dierenartsen en houders van dieren bewust te maken van de desbetreffende wetgeving, namelijk wat betreft de identificatie van paardachtigen en het gebruik en de registratie van diergeneeskundige behandelingen. Dit kan inhouden dat nationale richtsnoeren of specifieke behandelingsprotocollen worden opgesteld, onder meer over het gebruik van geneesmiddelen die buiten de voorwaarden van de VHB vallen en van stoffen op de ESL, of dat specifieke opleidingscampagnes worden georganiseerd (onder meer over actualisering van de desbetreffende nationale of EU-wetgeving).

Versterkte samenwerking en coördinatie tussen de betrokken nationale bevoegde autoriteiten en versterkte handhaving zijn van cruciaal belang om frauduleuze activiteiten en niet-naleving van de toepasselijke EU-regels op te sporen. Die versterkte samenwerking zou inhouden dat informatie over identificatie, verplaatsing en voedselketenstatus in de nationale gegevensbanken tussen bevoegde autoriteiten van de lidstaten en ook met exploitanten van paardachtigen wordt uitgewisseld, waardoor het potentieel van de huidige wetgeving wordt gemaximaliseerd. De samenwerking kan ook worden aangevuld met betere communicatie- en bewustmakingscampagnes onder relevante belanghebbenden. Degelijke, goed verankerde klokkenluidersprocedures zijn ook van cruciaal belang voor de vroegtijdige opsporing van fraudesignalen en de activering van relevante controlemaatregelen door bevoegde autoriteiten.

De uitvoering van bovengenoemde maatregelen zal bijdragen tot de verbetering van de huidige situatie. Het dierenwelzijn zal worden verbeterd door de beschikbaarheid van geschiktere geneeskundige behandelingen voor paardachtigen, waarbij uitsluiting van paardachtigen uit de voedselketen en de potentiële welzijnsrisico's (bv. dieren die, om uitsluiting te voorkomen, niet worden behandeld) worden voorkomen. Het verminderen van het aantal uitgesloten dieren zal ook de kans op criminele activiteiten en fraude en de risico's van deze activiteiten voor de volksgezondheid en het dierenwelzijn verminderen. Tot slot zal de versterkte handhaving van het EU-recht ook bijdragen tot het creëren van een meer afschrikkende omgeving voor fraude.

Tegen deze achtergrond zal de Commissie, in nauwe samenwerking met de bevoegde autoriteiten van de lidstaten en belanghebbenden, de uitvoering van de bovengenoemde maatregelen binnen het bestaande EU-rechtskader bevorderen om: i) de beschikbaarheid van geneesmiddelen voor voedselproducerende paardachtigen te vergroten; ii) dierenartsen en houders van dieren bewuster te maken van de EU-regels inzake het gebruik van geneesmiddelen bij voedselproducerende paardachtigen en hun uitsluiting uit de voedselketen, en iii) de samenwerking en coördinatie tussen nationale bevoegde autoriteiten en handhavingsactiviteiten te versterken.

Wat het gelijke speelveld voor invoer uit derde landen betreft, werkt de Commissie aan een voorstel tot wijziging van bijlage III bij Uitvoeringsverordening (EU) 2020/2235 van de

Commissie⁴¹ en bijlage II bij Uitvoeringsverordening (EU) 2021/403 van de Commissie⁴² wat betreft de modelcertificaten die vereist zijn voor de binnenkomst in de EU van zendingen van bepaalde producten van respectievelijk als huisdier gehouden eenhoevigen en eenhoevigen van vrij wild en bepaalde categorieën paardachtigen. Met deze wijziging zal de verklaring in de desbetreffende certificaten in overeenstemming worden gebracht met de gedurende de hele levensduur geldende EU-voorschriften die zijn vastgesteld in Gedelegeerde Verordening (EU) 2022/2292 van de Commissie en Richtlijn 96/22/EG van de Raad, om een gelijk speelveld te waarborgen voor de regels die momenteel van kracht zijn.

Voorts zal de Commissie de exporterende landen blijven controleren om hun officiële controlesystemen voor dierlijke producten die bestemd zijn voor uitvoer naar de EU, waaronder paardenvlees, te evalueren.

⁴¹ Uitvoeringsverordening (EU) 2020/2235 van de Commissie van 16 december 2020 tot vaststelling van bepalingen ter uitvoering van de Verordeningen (EU) 2016/429 en (EU) 2017/625 van het Europees Parlement en de Raad wat betreft modellen van diergezondheidscertificaten, modellen van officiële certificaten en modellen van diergezondheids-/officiële certificaten, voor de binnenkomst in de Unie en verplaatsingen binnen de Unie van zendingen van bepaalde categorieën dieren en goederen, en officiële certificering met betrekking tot dergelijke certificaten en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 599/2004, Uitvoeringsverordeningen (EU) nr. 636/2014 en (EU) 2019/628, Richtlijn 98/68/EG en de Beschikkingen 2000/572/EG, 2003/779/EG en 2007/240/EG (PB L 442 van 30.12.2020, blz. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_impl/2020/2235/OJ).

⁴² Uitvoeringsverordening (EU) 2021/403 van de Commissie van 24 maart 2021 tot vaststelling van bepalingen ter uitvoering van de Verordeningen (EU) 2016/429 en (EU) 2017/625 van het Europees Parlement en de Raad wat betreft modellen van diergezondheidscertificaten en modellen van diergezondheids-/officiële certificaten voor de binnenkomst in de Unie en verplaatsingen tussen lidstaten van zendingen van bepaalde categorieën landdieren en levende producten daarvan, en officiële certificering van dergelijke certificaten, en tot intrekking van Besluit 2010/470/EU (PB L 113 van 31.3.2021, blz. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_impl/2021/403/OJ).

LIJST VAN AFKORTINGEN

AMR	Resistentie tegen antimicrobiële stoffen
BA	Bevoegde autoriteit
ESL	Lijst van essentiële stoffen (Essential Substances List)
VHB	Vergunning voor het in de handel brengen
MRL	Maximumresidugehalte (Maximum Residue Limit)
MS	Lidstaat
SPC	Samenvatting van de productkenmerken (Summary of Product Characteristics)
SRP	Procedure voor vervolgerkenning (Subsequent Recognition Procedure)
TC's	Derde landen
VMP	Diergeneesmiddel